

den hemel vloeyde, brandde in vage schaduwen nog het lichte goud, dat buiten haar schoolraam geblonken had....

Mien versnelde haar passen, want een muziek van dansende bewegheid begon in haar ziel te luiden als uit hooge, gouden carillonklokken en dwong haar tot vaag meeneuren met verstilde oogen. Ze was geen luchthartige optimist en begreep wel, dat er eigenlijk niets gebeurd was, dat een bijzondere betekenis had voor haar leven. Haar stille leven zonder man, zonder kind, zonder vrienden zelfs, zou wel altijd zoo blijven, maar er was iets in haar gekoesterd, dat immer bezeerd was en het gaf haar een vreugde boven alle mate. Dat ze te ontjeugd, te ouwelijk was, om zelfs een man met bescheiden eischen te boeien, schrijnde nog even brandend in haar denken als ooit, maar het voorkomende gedrag van Roobeek, zijn beleefde woorden, hadden haar fel bewust gemaakt, dat ze toch altijd een vrouw was..

Met ingenepen adem dacht ze terug aan hun gearmd loopen den dijk op.... Zij als een schuchter schoolmeisje, hij als een welbeheerscht man van de wereld.... Ze vermoede haar hersens om zich te herinneren een geur, een gebaar, een geluid en sloot haar oogen, als ze goed besepte, dat ze een man aangeraakt had en een man haar.... Maar al die gedachten verwarden haar meer dan ze haar verheugden en haar grootste feestelijkheid, als een vlammende toorts boven alles uitlichtend, was, dat ze als v r o u w erkend was en ontzien en ze begreep fel en bitter, wat ze in haar blinden werkijsver aan eigenwaarde en trots zonder terughouding zoo maar had versmeten, als hadde zij een kostelijken schat achteloos gebracht naar een pandhuis, waar die nooit meer in te lossen was....

IV.

Dat Roobeek, toen de winter in December dòorzette en de vaart droeg, veel met Fie van Tricht, de dochter van zijn kostlui,

schaatsen reed, hinderde Mien weinig, hoe gretig ze ook een net van zelfzucht rond hem gespannen zou hebben, om hem geheel voor zich te houden. De avonden, na de glanzende middagen op het ijs, kwam hij dikwijls bij haar een kopje thee drinken en wat praten over litteratuur en over de school. Toen in het begin van Januari het ijs wegdooid, kwam hij ook dikwijls haar trieste middagen licht maken met de muziek van zijn stem en behaaglijk met het zachte rythme zijner gebaren.

Mien kon hunkeren om te weten, hoe zijn leven geweest was, want hij kon bijzonder rake en wijze dingen zeggen, die ze in haar boeken nooit vond, en die enkel iemand weet, die het leven tot in zijn diepste donkerten heeft doorpeild. Wanneer ze hem soms zag gaan, al zijn bewegingen onder zekere en gemakkelijke controle, vermoedde ze, dat hij tooneelspeler geweest was en later baard en snor had laten staan....

Zij moest dat ook wel afleiden uit de fijne bezonnenheid, waarmee hij de zingende zinnen uit een mooi boek voor haar zei, of een vers declameerde met een zoo rijke intonatie, dat het eenvoudigste woord relief kreeg en een gedicht voor haar stond als een kostelijk smeedwerk, met een schat van schoonheid in de details der ciselatuur.

Dat waren avonden voor haar, waarin zij het leven niet rijker wenschte en volkomen genoeg had aan de zachte bevrediging, die haar zijn enkele nabijheid gaf. Maar de laatste weken van Januari, toen hij wel eens een avond oversloeg en die besteedde om Fie van Tricht wat les te geven, was ze nerveus en geprikkeld, en zon op middelen om hem aan zich te binden....

Ze was overtuigd dat zij veel beschaafder en dieper was dan Fie, en dat hij bij haar veel meer wijsheid en fijnheid van gedachten vond, veel meer innerlijke verwantheid ook; maar dat meisje, altijd met hem in hetzelfde huis, was jong en had een naieve bekoorlijkheid en een ongekunstelde gratie, die zij haar benijdde.... Het kind, ze was pas